Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

4 февруари 2014 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Сирия — Замразяване на средства — Промяна на исканията — Срок — Явна грешка в преценката — Задължение за мотивиране — Право на ефективна съдебна защита — Право на защита“

По съединени дела T-174/12 и T-80/13

Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, установена в Бейрут (Ливан), за която се явяват P. Vanderveeren, L. Defalque и T. Bontinck, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват G. Étienne и S. Cook, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за частична отмяна, първо, на Регламент за изпълнение (ЕС) № 55/2012 на Съвета от 23 януари 2012 година за прилагане на член [32], параграф 1 от Регламент (ЕС) № 36/2012 относно ограничителните мерки с оглед на положението в Сирия (ОВ L 19, стр. 6), второ, на Решение за изпълнение 2012/37/ОВППС на Съвета от 23 януари 2012 година за изпълнение на Решение 2011/782/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Сирия (ОВ L 19, стр. 33), трето, на Решение 2012/739/ОВППС на Съвета от 29 ноември 2012 година относно ограничителни мерки срещу Сирия и за отмяна на Решение 2011/782 (ОВ L 330, стр. 21), четвърто, на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1117/2012 на Съвета от 29 ноември 2012 година за прилагане на член 32, параграф 1 от Регламент № 36/2012 (ОВ L 330, стр. 9), пето, на „писмата решения“ на Съвета от 24 януари 2012 г. и 30 ноември 2012 г., с които жалбоподателят е уведомен за засягащите го ограничителни мерки, шесто, на Решение 2013/109/ОВППС на Съвета от 28 февруари 2013 година за изменение на Решение 2012/739 (ОВ L 58, стр. 8), седмо, на Регламент за изпълнение (ЕС) № 363/2013 на Съвета от 22 април 2013 година за изпълнение на Регламент № 36/2012 (ОВ L 111, p. 1), осмо, на Решение 2013/255/ОВППС на Съвета от 31 май 2013 година относно ограничителни мерки срещу Сирия (ОВ L 147, стр. 14), в частта, в която тези актове се отнасят до жалбоподателя,

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: H. Kanninen, председател, G. Berardis (докладчик) и C. Wetter, съдии,

секретар: C. Kristensen, администратор,

* Език на производството: френски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 септември 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства в основата на споровете

1 Жалбоподателят, Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, е ливанска банка, 84,2 % от капитала на която се притежава от принадлежащата на сирийската държава Commercial Bank of Syria (наричана по-нататък „CBS“).

2 На 9 май 2011 г. Съветът на Европейския съюз приема на основание член 29 ДЕС Решение 2011/273/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Сирия (ОВ L 121, стр. 11). Съгласно член 4, параграф 1 от решението се замразяват всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи, притежавани, държани или контролирани от лица, отговорни за тежките репресии срещу гражданското население в Сирия, и от физически или юридически лица и свързани с тях образувания. Условията за замразяването са определени в останалите параграфи от същия член. Съгласно член 5, параграф 1 от Решение 2011/273 Съветът съставя списъка на тези лица.

3 Също така на основание член 215, параграф 2 ДФЕС и Решение 2011/273 Съветът приема Регламент (ЕС) № 442/2011 от 9 май 2011 година относно ограничителни мерки с оглед на положението в Сирия (ОВ L 121, стр. 1). Съгласно член 4, параграф 1 от регламента се замразяват всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от физическите или юридическите лица, образуванията и органите, изброени в приложение II.

4 С Решение 2011/684/ОВППС на Съвета от 13 октомври 2011 година за изменение на Решение 2011/273 (ОВ L 269, стр. 33) CBS е вписана в приложение II към Решение 2011/273 със следния мотив:

„Държавна банка, която оказва финансова подкрепа на режима“.

5 С Решение 2011/782/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година относно ограничителни мерки срещу Сирия и за отмяна на Решение 2011/273 (ОВ L 319, стр. 56) ограничителните мерки спрямо CBS са запазени, като името ѝ е включено в приложение II към Решение 2011/782.

6 С Решение за изпълнение 2012/37/ОВППС на Съвета от 23 януари 2012 година за изпълнение на Решение 2011/782 (ОВ L 19, стр. 33) името на жалбоподателя е включено в приложение I към Решение 2011/782 със следния мотив:

„[Дъщерно дружество] на вече включената в списъка [CBS]. Участва във финансирането на режима“.

7 С Регламент (ЕС) № 1011/2011 на Съвета от 13 октомври 2011 година за изменение на Регламент № 442/2011 (ОВ L 269, стр. 18) CBS е включена в приложение IIa към Регламент № 442/2011 със същия мотив като този в Решение 2011/684.

8 С Регламент (ЕС) № 36/2012 на Съвета от 18 януари 2012 година относно ограничителни мерки с оглед на положението в Сирия и за отмяна на Регламент № 442/2011 (ОВ L 16, стр. 1) ограничителните мерки спрямо CBS са запазени, като името ѝ е включено в приложение II към Регламент № 36/2012.

9 С Регламент за изпълнение (ЕС) № 55/2012 на Съвета от 23 януари 2012 година за прилагане на член [32], параграф 1 от Регламент № 36/2012 (ОВ L 19, стр. 6) името на жалбоподателя е включено в приложение II към Регламент № 36/2012 със същия мотив като този в Решение за изпълнение 2012/37.

10 На 24 януари 2012 г. Съветът изпраща на жалбоподателя писмо (наричано по-нататък „писмото от 24 януари 2012 г.“) със следното съдържание:

„С настоящото Ви уведомяваме, че Съветът […] взе решение Вашето дружество да бъде включено в списъка с лицата и образуванията в приложение I към Решение [2011/782], приведено в изпълнение с Решение за изпълнение [2012/37], както и в приложение II към Регламент [№ 36/2012], приведен в изпълнение с Регламент за изпълнение [№ 55/2012]. Мотивите, обосноваващи включването Ви в този списък, са посочени [в] съответните графи от приложенията.

Приложено Ви изпращаме препис от решението за изпълнение и от регламента за изпълнение, отнасящи се до включването на Вашето дружество в посочения списък […]“.

11 Жалбоподателят получава писмото на 8 февруари 2012 г.

12 На 24 януари 2012 г. Съветът публикува също в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2011/782, изпълнявано с Решение за изпълнение 2012/37, и в Регламент № 36/2012, изпълняван с Регламент за изпълнение № 55/2012 (ОВ C 19, стр. 5).

13 Съгласно това Известие засегнатите лица и образувания могат да отправят искане до Съвета, придружено от удостоверителни документи, за преразглеждане на решението за включването им в списъците, приложени към посочените в точка 12 по-горе актове.

14 С писмо от 15 февруари 2012 г. жалбоподателят отправя до Съвета искане за преразглеждане, с което, от една страна, оспорва да е участвал във финансирането на сирийския режим и от друга страна, иска да му се предостави достъп до доказателствата, с които Съветът разполага спрямо него, както и иска да бъде изслушан. Поради липсата на отговор от страна на Съвета, на 4 април 2012 г. жалбоподателят отправя повторно искане.

15 С писмо от 3 юли 2012 г. Съветът запознава жалбоподателя, най-напред, с извлечение от съобщението на генералния секретариат на Съвета до делегациите на държавите членки, към което е приложен документът, послужил като основание за включването му в списъците с лицата, за които се отнасят приетите спрямо Сирия ограничителни мерки (наричани по-нататък „връчените на 3 юли 2012 г. документи“), и на второ място, отказва да го изслуша формално, тъй като приема за достатъчна предоставената му възможност да изложи съображенията си в писмен вид.

16 С писмо от 7 ноември 2012 г. жалбоподателят отправя искане за ново разглеждане на свързаните с него обстоятелства.

17 С Решение 2012/739/ОВППС на Съвета от 29 ноември 2012 година относно ограничителни мерки срещу Сирия и за отмяна на Решение 2011/782 (ОВ L 330, стр. 21) приложените спрямо жалбоподателя и спрямо CBS ограничителни мерки са потвърдени, като двете дружества са включени съответно в част B от приложение I и в приложение II към Решение 2012/739.

18 Съгласно член 31 Решение 2012/739 е приложимо до 1 март 2013 г.

19 С Регламент за изпълнение (ЕС) № 1117/2012 на Съвета от 29 ноември 2012 година за прилагане на член 32, параграф 1 от Регламент № 36/2012 (ОВ L 330, стр. 9) името на едно лице е оттеглено от приложение II към Регламент № 36/2012, но са включени имената на други лица.

20 На 30 ноември 2012 г. Съветът изпраща до представителите на жалбоподателя писмо със следното съдържание:

„С настоящото Ви уведомяваме, че Съветът […] взе решение Вашият клиент да остане включен в списъка с лицата и образуванията в приложения I и II към Решение [2012/739], както и в приложения II и IIa към Регламент [№ 36/2012], приведен в изпълнение с Регламент за изпълнение [№ 1117/2012]. Мотивите, обосноваващи включването на клиента Ви в този списък, са посочени [в] съответните графи от приложенията.

Приложено Ви изпращаме препис от решението на Съвета за включването на клиента Ви в посочения списък.

[…]

Накрая, обръщаме Ви внимание, че решението на Съвета може да се обжалва пред [Общия съд]“.

21 Жалбоподателят получава това писмо на 3 декември 2012 г.

22 На 30 ноември 2012 г. Съветът публикува също в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2012/739 и Регламент № 36/2012, прилагани с Регламент за изпълнение № 1117/2012 (ОВ C 370, стр. 6), съдържанието на което по същество съответства на съдържанието на посоченото в точки 12 и 13 по-горе известие.

23 С писмо до Съвета от 14 декември 2012 г. жалбоподателят оспорва запазването на името му в списъка с лицата, спрямо които се прилагат предвидените в актовете от точки 17 и 19 по-горе ограничителни мерки срещу Сирия, като иска да получи достъп до отнасящите се до него доказателства на Съвета, както и да бъде изслушан.

24 С писмо от 28 януари 2013 г. Съветът отговаря на искането на жалбоподателя от 7 ноември 2012 г., като отхвърля неговите доводи за предполагаемата му независимост от CBS, потвърждавайки наличието на връзка между жалбоподателя и финансирането на сирийския режим.

25 С писмо от 6 март 2013 г. Съветът отговаря на искането на жалбоподателя от 14 декември 2012 г. С него той го уведомява, от една страна, че запазването на името му в списъците с лицата, за които се отнасят приетите спрямо Сирия ограничителни мерки, се основава на документите, преписи от които вече му е изпратил, и от друга страна, че изобщо не е задължен да го изслушва.

Производство и искания на страните

26 С постъпила на 17 април 2012 г. в секретариата на Общия съд жалба, регистрирана под номер T-174/12, жалбоподателят иска да се отменят по-конкретно Регламент за изпълнение № 55/2012 и Решение за изпълнение 2012/37, в частта, в която го засягат.

27 Писмената фаза на производството приключва на 20 ноември 2012 г.

28 С постъпила на 13 февруари 2013 г. в секретариата на Общия съд втора жалба, регистрирана под номер T-80/13, жалбоподателят иска по-конкретно да се отменят Решение 2012/739 и Регламент за изпълнение № 1117/2012, в частта, в която го засягат.

29 Жалбата по дело T-80/13 е отправена с искане за разглеждане по реда на бързото производство съгласно член 76а от Процедурния правилник на Общия съд (наричано по-нататък „искането за разглеждане по реда на бързото производство“).

30 На 18 февруари 2013 г. в отговор на исканията на жалбоподателя Съветът подава в секретариата на Общия съд като ново доказателство по дело T-174/12 писмо от 2 октомври 2012 г., изпратено до Съвета от управителя на Banque du Liban във връзка с предприетите от тази банка действия спрямо жалбоподателя (наричано по-нататък „писмото на управителя“).

31 С решение на председателя на шести състав на Общия съд от 22 февруари 2013 г. писмото на управителя е прибавено към материалите по дело T-174/12, като във връзка с това е определен срок за представяне на становище от жалбоподателя.

32 В определения срок жалбоподателят не представя в секретариата на Общия съд становище по писмото на управителя.

33 На 7 март 2013 г. Съветът представя своето становище по искането за разглеждане по реда на бързото производство, в което иска то да бъде отхвърлено.

34 С решение от 13 март 2013 г. Общият съд (шести състав) отхвърля искането за разглеждане по реда на бързото производство.

35 На основание член 47, параграф 1 от Процедурния правилник писмената фаза на производството по дело T-80/13 приключва на 18 юни 2013 г. след представяне на писмената защита и след като Общият съд решава, че не е необходима втора размяна на писмени становища.

36 В писмената си защита Съветът оспорва допустимостта на жалбата в частта, в която тя се отнася до Регламент за изпълнение № 1117/2012.

37 С акт, постъпил в секретариата на Общия съд на 14 май 2013 г., жалбоподателят прави искане за промяна на предявените от него искания по дело T-80/13, така че искането му за отмяна да се отнася и до Решение 2013/109/ОВППС на Съвета от 28 февруари 2013 година за изменение на Решение 2012/739 (ОВ L 58, стр. 8) в частта, в която с него се продължава до 1 юни 2013 г. прилагането на Решение 2012/739 (наричан по-нататък „първото искане за промяна“).

38 С постъпило на 18 юни 2013 г. в секретариата на Общия съд писмо Съветът заявява, че няма бележки по подаденото първо искане за промяна.

39 С акт, постъпил в секретариата на Общия съд на 5 юли 2013 г., жалбоподателят прави ново искане за промяна на предявените от него искания по дело T-80/13, така че искането му за отмяна да се отнася също до Регламент за изпълнение (ЕС) № 363/2013 на Съвета от 22 април

2013 година за изпълнение на Регламент № 36/2012 (ОВ L 111, стр. 1) и до Решение 2013/255/ОВППС на Съвета от 31 май 2013 година относно ограничителни мерки срещу Сирия (ОВ L 147, стр. 14), в частта, в която тези актове го засягат, доколкото към тях са приложени съдържащи неговото име списъци (наричан по-нататък „второто искане за промяна“).

40 По доклад на съдията докладчик Общият съд решава да открие устната фаза на производството по дела T-174/12 и T-80/13.

41 С определение на председателя на шести състав на Общия съд от 15 юли 2013 г., постановено по искане на Съвета и след изслушване на жалбоподателя, дела T-174/12 и T-80/13 са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.

42 В постъпило на 30 юли 2013 г. в секретариата на Общия съд становище Съветът посочва, че второто искане за промяна, в частта, в която се отнася до Регламент за изпълнение № 363/2013, следва да се счита за просрочено и поради това — за недопустимо.

43 В постъпило на 22 август 2013 г. в секретариата на Общия съд становище жалбоподателят излага своите съображения по повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост на второто искане за промяна. Тези съображения са прибавени към материалите по делото с решение на председателя на шести състав на Общия съд от 5 септември 2013 г.

44 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 12 септември 2013 г.

45 По дело T-174/12 жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени член 1 от Регламент за изпълнение № 55/2012 и точка 27 от приложението към този регламент, в частта, в която името на жалбоподателя е добавено в приложение II към Регламент 36/2012,

— да отмени член 1 от Решение за изпълнение 2012/37 и точка 27 от приложението към това решение, в частта, в която името на жалбоподателя е добавено в приложение II към Решение 2011/273,

— да отмени, доколкото е необходимо, „писмото решение на Съвета от 24 януари 2012 г.“,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

46 По дело T-80/13, предвид първото и второто искане за промяна, жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени член 25 от Решение 2012/739 и част B от приложение I към него, доколкото жалбоподателят е посочен в точка 34 от това приложение,

— да отмени член 1 от Регламент за изпълнение № 1117/2012, доколкото като последица от него името на жалбоподателя остава включено в приложение II към Регламент № 36/2012 въз основа на член 1 от Регламент за изпълнение № 55/2012 и на точка 27 от приложението към последния,

— да отмени, доколкото е необходимо, „писмото решение на Съвета от 30 ноември 2012 г.“,

— да отмени Решение 2013/109, в частта, в която предвижда Решение 2012/739 да се прилага до 1 юни 2013 г.,

— да отмени Регламент за изпълнение № 363/2013 и Решение 2013/255, в частта, в която тези актове се отнасят до него,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

47 По двете дела Съветът иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбите,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

48 В съдебното заседание в отговор на поставени от Общия съд въпроси се установява, че първо, жалбоподателят признава допускането на печатна грешка в неговото второ искане по дело T-174/12, в което е посочил погрешно Решение 2011/273 вместо Решение 2011/782, второ, той прави отказ от това искане поради отмяната на последното от тези решения, трето, Съветът уточнява, че прави отказ от повдигнатите възражения (вж. точка 36 по-горе) относно допустимостта на второто искане на жалбоподателя по дело T-80/13, по-специално предвид обстоятелството, че Регламент за изпълнение № 1117/2012 е бил връчен на жалбоподателя.

49 Тези изявления на страните са отбелязани в протокола от съдебното заседание.

От правна страна

По допустимостта

По първото искане за промяна

50 С първото си искане за промяна жалбоподателят цели да разшири обхвата на жалбата за отмяна, за да обхване и Решение 2013/109, с което действието на Решение 2012/739 е продължено от 1 март 2013 г. до 1 юни 2013 г.

51 В това отношение трябва да се припомни, че когато в хода на производството на мястото на обжалвания първоначално акт е издаден друг акт със същия предмет, той следва да бъде разглеждан като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да промени своите искания и правни основания. Всъщност не би могло да се приеме, че институция или орган на Съюза може да се защити срещу упреците в подадена срещу неин акт жалба, като промени акта или го замени с друг и в хода на производството се позове на тази промяна или замяна, за да лиши насрещната страна от възможността да разшири първоначалните си искания и правни основания, така че те да се отнасят и до втория акт, или от възможността да представи допълнителни искания и правни основания за отмяна на този акт (Решение на Съда от 3 март 1982 г. по дело Alpha Steel/Комисия, 14/81, Recueil, стр. 749, точка 8 и Решение на Общия съд от 28 май 2013 г. по дело Al Matri/Conseil, T-200/11, точка 80).

52 Освен това, за да бъде допустима, молбата за промяна на исканията трябва да е подадена в двумесечния срок за обжалване, предвиден в член 263, шеста алинея ДФЕС, удължен със срока за отдалеченост от десет дни по член 102, параграф 2 от Процедурния правилник. Всъщност срокът за обжалване е императивен и съдът на Съюза трябва да го прилага така, че да се гарантира правната сигурност и равнопоставеността на правните субекти пред закона (Решение на Съда от 18 януари 2007 г. по дело PKK и KNK/Съвет, C-229/05 P, Сборник, стр. I-439, точка 101). Поради това съдът трябва евентуално служебно да провери дали този срок е бил спазен (Определение на Общия съд от 11 януари 2012 г. по дело Ben Ali/Съвет, T-301/11, точка 16).

53 В случая Решение 2013/109 е заменило по-специално текста на член 31 от Решение 2012/739, определяйки, че последното има действие до 1 юни 2013 г., а не само до 1 март 2013 г., както е било първоначално предвидено. Въпреки че Решение 2013/109 не заменя Решение 2012/739, следва да се приеме, че става дума за „промяна“ на последното по смисъла на цитираната в точка 51 по-горе съдебна практика, която цели да измени неговото приложно поле ratione temporis. Подобна промяна в оспорен акт представлява основание да се променят направените от жалбоподателя искания (вж. в този смисъл Решение по дело Al Matri/Съвет, точка 51 по-горе, точка 81).

54 При тези условия трябва да се приемат за допустими постъпилите в секретариата на Общия съд на 14 май 2013 г., тоест в срока за обжалване, искания за отмяна срещу Решение 2013/109. Всъщност това решение, прието на 28 февруари 2013 г. и публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 1 март 2013 г., не е било връчено на жалбоподателя към датата на подаване на искането му за промяна нито лично, нито чрез публикуването на известие.

По второто искане за промяна

55 Със своето второ искане за промяна жалбоподателят цели да разшири обхвата на жалбата си за отмяна, така че тя да се отнася още до Регламент за изпълнение № 363/2013 и до Решение 2013/255.

56 Съветът не оспорва частта от второто искане за промяна, която се отнася до Решение 2013/255, но повдига възражение за недопустимост поради просрочие на тази част от искането, която се отнася до Регламент за изпълнение № 363/2013. Във връзка с това Съветът припомня, че на 23 април 2013 г. е публикувал в *Официален вестник на Европейския съюз* не само този регламент за изпълнение, но и Известие на вниманието на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2012/739, прилагано с Решение за изпълнение 2013/185/ОВППС на Съвета, и в Регламент № 36/2012, прилаган с Регламент за изпълнение № 363/2013 (ОВ C 115, стр. 5, наричано по-нататък „известието от 23 април“). Като се позовава на Решение на Съда от 23 април 2013 г. по дело Gbagbo и др./Съвет (C-478/11 P—C-482/11 P), Съветът твърди, че срокът, в който жалбоподателят е могъл да промени искането си чрез добавяне на този регламент за изпълнение, е започнал да тече от публикуването на известието на 23 април и е изтекъл на 3 юли 2013 г. Според Съвета в случая не е приложим член 102, параграф 1 от Процедурния правилник, че когато срокът за обжалване на акт на институция започва да тече от публикуването на този акт, този срок се изчислява от края на четиринадесетия ден от публикуването на акта в *Официален вестник на Европейския съюз.*

57 Жалбоподателят оспорва повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост.

58 На първо място, съгласно припомнената в точка 51 по-горе съдебна практика, следва да се приеме, че второто искане за промяна е допустимо, доколкото се отнася до Решение 2013/255. Всъщност това решение, съгласно което спрямо жалбоподателя продължават да се прилагат предприетите срещу Сирия ограничителни мерки, е прието на 31 май 2013 г. и е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 1 юни 2013 г. Поради това постъпилото на 5 юли 2013 г. в секретариата на Общия съд второ искане за промяна е подадено в срока за обжалване на разглежданото решение.

59 На второ място, що се отнася до повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост на искането за отмяна на Регламент за изпълнение № 363/2013, съдържащо се във второто искане за промяна, следва да се посочи — видно от точки 61 и 62 от Решение по дело Gbagbo и др./Съвет, точка 56 по-горе — че съгласно разпоредбите, приложими към делото, по което е

постановено това решение, когато е невъзможно да се връчи лично актът, с които се въвеждат или запазват спрямо него ограничителни мерки, срокът за обжалване на този акт започва да тече от публикуването на известие.

60 Относно прилагането на тези принципи в случая трябва да се припомни, първо, че Регламент № 36/2012 съдържа в член 32, параграф 2 разпоредба, която по същество съответства на разпоредбата, на която Съдът е направил тълкуване в Решение по дело Gbagbo и др./Съвет, точка 56 по-горе, че Съветът трябва да уведоми заинтересованите лица за своето решение да приложи спрямо тях ограничителни мерки пряко, ако техният адрес е известен, или чрез публикуването на известие.

61 Второ, следва да се посочи, както това прави жалбоподателят, че Съветът не е обяснил в какво се е състояла невъзможността да уведоми лично жалбоподателя за своето решение да приеме Регламент за изпълнение № 363/2013, макар всъщност да е знаел неговия адрес, тъй като преди това му е връчвал други актове и е бил информиран за адреса на представителите на жалбоподателя по настоящите производства, които вече са били висящи.

62 Трето и при всички случаи, трябва да се посочи, че в точка 64 от Решение по дело Gbagbo и др./Съвет, точка 56 по-горе, Съдът само е констатирал, че към датата на подаване на жалбата пред първата инстанция срокът за предявяване чрез нея на отмяната на оспорените актове е бил изтекъл, без да е било необходимо да се произнася по приложимостта на член 102, параграф 1 от Процедурния правилник, който предвижда допълнително четиринадесет дни при изчисляването на срока за обжалване. В действителност при всички случаи жалбата е била просрочена.

63 От друга страна, в настоящите производства въпросът дали член 102, параграф 1 от Процедурния правилник трябва да се тълкува в смисъл, че е приложим, когато приетият акт, предвиждащият ограничителни мерки, е съобщен на заинтересованото лице чрез публикуването на известие, е въпрос от значение за определянето на това доколко второто искане за промяна е било подадено преди изтичането на срока за обжалване на Регламент за изпълнение № 363/2013, който се изчислява от деня на публикуване на известието от 23 април. Всъщност подаденото на 5 юли 2013 г. искане не би било просрочено, ако чрез прилагането на член 102, параграф 1 от Процедурния правилник се установи, че срокът за обжалване е изтекъл на 17 юли 2013 г., а не на 3 юли 2013 г., както твърди Съветът.

64 Във връзка с това следва да се посочи, че когато Съветът не може да осъществи лично връчване, а го заменя с публикуването на известие, това известие представлява акт, за който заинтересованите лица могат да узнаят само ако го прочетат в *Официален вестник на Европейския съюз.* Целта на предвидения в член 102, параграф 1 от Процедурния правилник четиринадесетдневен срок се състои в това да се гарантира на заинтересованите лица достатъчен период от време, за да подадат жалба срещу публикувани актове, и така да се гарантира зачитането на правото на ефективна съдебна защита, което вече е уредено в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

65 След като член 102, параграф 1 от Процедурния правилник предвижда допълнителен четиринадесетдневен срок за обжалване на публикуваните в Официален вестник актове, следва да се заключи, че тази разпоредба се прилага по аналогия и когато правопораждащото за срока за обжалване събитие представлява известие, което се отнася до тези актове и също е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз*. В действителност основанията, въз основа на които е предоставен допълнителен четиринадесетдневен срок за публикуваните актове, са валидни и за публикуваните известия, за разлика от личното уведомяване.

66 Освен това, ако се приеме, че посочената разпоредба от Процедурния правилник не е приложима към обстоятелствата по случая, правните субекти биха се оказали в по-неблагоприятно положение от това, което би възникнало, ако липсваше задължение за лично уведомяване. Всъщност в последния случай би било достатъчно само да се публикуват предвиждащите ограничителни мерки актове, за да започне да се отчита срокът за обжалване, включващ и предвидения в член 102, параграф 1 от Процедурния правилник допълнителен четиринадесетдневен срок.

67 Във връзка с това следва също да се посочи, че в точка 58 от Решение по дело Gbagbo и др./Съвет, точка 56 по-горе, Съдът е обърнал внимание на обстоятелството, че задължението за лично уведомяване служи за допълнителна защита на правните субекти. Поради това не може да се прави позоваване на това съдебно решение, за да бъдат третирани по-неблагоприятно тези субекти от начина, по който следва да се третират вследствие само от публикацията на предвиждащите ограничителни мерки актове.

68 С оглед на изложените съображения следва да се отхвърли повдигнатото от Съвета възражение за недопустимост и да се приеме, че второто искане за промяна е изцяло допустимо, включително в частта, в която се отнася до Регламент за изпълнение № 363/2013.

По съществото на спора

69 В подкрепа на своята жалба по дело T-174/12 жалбоподателят се позовава по същество на четири правни основания, изведени съответно от:

— явната грешка в преценката относно участието на жалбоподателя във финансирането на сирийския режим,

— нарушаването на правото на защита, на правото на справедлив процес и на ефективна съдебна защита,

— липсата на пълни и точни мотиви,

— недостатъците във връзка с приемането по-конкретно на Регламент № 36/2012 и на Регламент за изпълнение № 55/2012.

70 В подкрепа на своята жалба по дело T-80/13 жалбоподателят се позовава по същество на първите три правни основания, посочени в точка 69 по-горе, както и на едно правно основание, изведено от непълния анализ на обстоятелствата по случая.

71 Предвид съществуващата явна симетрия между двете жалби, правните основания във всяко от двете съединени дела, които се отнасят до едни и същи въпроси, следва да се групират и да се разгледат заедно.

По правните основания, изведени от липсата на пълни и точни мотиви

72 Жалбоподателят твърди, че с решението да включи и да запази името му в списъците с лицата, за които се отнасят приетите спрямо Сирия ограничителни мерки, Съветът е нарушил възложеното му задължение за мотивиране. Макар жалбоподателят да не оспорва, че Съветът е обяснил достатъчно причините за приемането на ограничителните мерки спрямо Сирия, той подчертава, че засягащите го конкретни мотиви са формулирани по двусмислен начин и се ограничават до фактическата констатация, че той е дъщерно дружество на CBS, без да се уточни с какво това обстоятелство позволява да се предположи неговото участие във финансирането на сирийския режим. Ставало дума за недопустима презумпция, предвид почти

наказателния характер на разглежданите мерки и предвид Решение на Съда от 13 март 2012 г. по дело Tay Za/Съвет (C-376/10 P). Освен това прилагането на тази презумпция не вземало предвид, че липсва каквато и да е зависимост на жалбоподателя от CBS, каквото е неговото твърдение.

73 По-нататък, според жалбоподателя липсата на мотиви относно включването му в списъците с лицата, за които се отнасят разглежданите ограничителни мерки, не била поправена от връчените му на 3 юли 2012 г. документи (вж. точка 15 по-горе) в отговор на неговото искане за преразглеждане, още повече че междувременно той предоставил на Съвета редица доказателства, установяващи неговата независимост по отношение на CBS.

74 Съветът оспорва тези доводи на жалбоподателя.

75 На първо място е необходимо да се припомни, че предвиденото в член 296, втора алинея ДФЕС задължение за мотивиране на увреждащия акт има за цел, от една страна, да се даде на заинтересованото лице достатъчно информация, за да прецени дали актът е обоснован или евентуално има порок, който дава основание валидността му да се оспорва пред съда на Съюза, и от друга страна, да се даде възможност на този съд да упражни контрол за законосъобразността на този акт. Така установеното задължение за мотивиране е основен принцип на правото на Съюза, който може да се дерогира само по императивни съображения. Поради това мотивите по принцип трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, тъй като тяхното отсъствие не може да се поправи с факта, че заинтересованото лице узнава мотивите на акта в хода на производството пред съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 ноември 2012 г. по дело Съвет/Bamba, C-417/11 P, точка 49 и Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, Сборник, стр. II-3967, наричано по-нататък „Решение по дело Bank Melli на Общия съд“, точка 80).

76 Ето защо, освен ако съобщаването на определени обстоятелства е недопустимо поради императивни съображения, свързани със сигурността или с поддържането на международните отношения на Съюза и на неговите държави членки, Съветът е длъжен да уведоми засегнатия от ограничителните мерки субект за специфичните и конкретните причини, поради които счита приемането на тези мерки за необходимо. Така той трябва да посочи фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната обоснованост на съответните мерки, както и съображенията, поради които е решил да вземе тези мерки (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli на Общия съд, точка 75 по-горе, точка 81).

77 Освен това мотивите трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. По-специално увреждащият акт е достатъчно мотивиран, ако е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере значението на наложената му мярка (Решение по дело Съвет/Bamba, точка 75 по-горе, точки 53 и 54 и Решение по дело Bank Melli на Общия съд, точка 75 по-горе, точка 82).

78 В дадения случай, от включването на жалбоподателя в списъка с приетите спрямо Сирия ограничителни мерки, посочените от Съвета мотиви по същество са били винаги следните:

„[Дъщерно дружество] на вече включената в списъка [CBS]. Участва във финансирането на режима“.

79 Връчените на 3 юли 2012 г. документи като цяло възпроизвеждат посочените в точка 78 по-горе мотиви, уточнявайки, че жалбоподателят „позволява [на CBS] да приложи стратегии за заобикаляне на европейските санкции“.

80 По отношение на това уточнение, на първо място, следва да се посочи, че става дума за информация, която е била съобщена на жалбоподателя едва след подаването на жалбата по дело T-174/12, и на второ място, че липсва каквото и да е указание относно конкретните условия, при които жалбоподателят е позволявал на CBS да „заобикаля[…] европейските санкции“.

81 При тези обстоятелства следва да се приеме, че единственият валидно посочен от Съвета мотив за обосноваване на включването и запазването на жалбоподателя в списъците с лицата, за които се отнасят приетите спрямо Сирия ограничителни мерки, е мотивът, възпроизведен в точка 78 по-горе.

82 В това отношение следва да се отбележи, че първото изречение от мотивите на актовете, с които името на жалбоподателя е било включено и запазено в списъка с лицата, за които се отнасят приетите спрямо Сирия ограничителни мерки, е било достатъчно, за да позволи на жалбоподателя да разбере, че дадените ограничителни мерки се отнася до него поради статута му на дъщерно дружество на CBS.

83 Като потвърждение на това в жалбата, по която е образувано дело T-174/12, жалбоподателят оспорва релевантността на възприетия от Съвета капиталов критерий и представя доказателства, целящи да установят твърдението му, че е независим от CBS.

84 Макар да е вярно, както твърди жалбоподателят, че второто изречение от разглежданите мотиви не уточнява дали CBS или жалбоподателят участва във финансирането на сирийския режим, следва да се посочи, че тези две хипотези не се изключват взаимно. В действителност това изречение означава, че в качеството си на дъщерно дружество на банка, която финансира сирийския режим, жалбоподателят поне косвено също участва в това финансиране.

85 При всички положения, дори да се приеме, че поради неговата неточност второто изречение от посочените от Съвета мотиви не отговаря на условията по член 296, втора алинея ДФЕС, предвид направеното от съдебната практика тълкуване това обстоятелство не засяга окончателната преценка на настоящото правно основание. Всъщност първото изречение от този мотив е само по себе си достатъчно, за да се приеме, че Съветът е изпълнил задължението си да разясни съображението, поради което името на жалбоподателя е било включено и впоследствие запазено в списъка с лицата, за които се отнасят приетите спрямо Сирия ограничителни мерки, а именно качеството му на дъщерно дружество на CBS.

86 В това отношение следва да се напомни, че задължението за излагане на мотиви представлява съществено изискване, което трябва да се различава от въпроса за обосноваността на мотивите, свързан със законността по същество на спорния акт. Всъщност мотивите на даден акт представляват формален израз на съображенията, на които този акт се основава. Ако съображенията са неправилни, се засяга материалноправната законосъобразност на акта, а не мотивите му, които може да са достатъчни, но да изразяват неправилни съображения (вж. в този смисъл Решение на Съда от 10 юли 2008 г. по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Сборник, стр. I-4951, точка 181 и Решение по дело Съвет/Bamba, точка 75 по-горе, точка 60).

87 Предвид изложените по-горе съображения следва да се отхвърлят правните основания, изведени от нарушението на задължението за мотивиране, тъй като обосноваността на изложените от Съвета мотиви по отношение на жалбоподателя трябва да се преценят в рамките на правните основания, които се изведени от твърдението за допусната от тази институция явна грешка в преценката относно участието на жалбоподателя във финансирането на сирийския режим.

По правните основания, изведени от явна грешка в преценката относно участието на жалбоподателя във финансирането на сирийския режим

88 Жалбоподателят твърди, че Съветът допуснал явна грешка в преценката, като го счита за участник във финансирането на сирийския режим, без да доказва това си твърдение. Във връзка с това той уточнява, че Съветът не може да се позовава само на твърдения или само на свързаността на неговия капитал с този на CBS, но е длъжен да представи доказателства.

89 Грешката в преценката на Съвета ставала още по-явна от анализа на представените от жалбоподателя доказателства, от които било видно, че той не може да финансира сирийския режим.

90 По този начин, първо, уставът на жалбоподателя (наричан по-нататък „уставът на SLBC“), възлагащ неговото управление единствено на управителния съвет, доказвал пълната му самостоятелност спрямо CBS, която не давала разпореждания или насоки във връзка с дъщерното си дружество.

91 В това отношение жалбоподателят подчертава, че на 24 февруари 2012 г. управителният му съвет приел решение да преустанови всякакви връзки с юридическите лица, вписани в списъците с физически и юридически лица, за които се отнасят приетите от Съюза и от Съединените американски щати спрямо Сирия ограничителни мерки, както и със свързаните с тях лица.

92 Второ, жалбоподателят твърди, че от 2005 г. не предоставя средства на CBS и че при всички случаи сделките, които осъществява, се уреждат от ливанското банково законодателство и се проверяват от Banque du Liban, която дори е назначила при него постоянен контрольор.

93 Освен това жалбоподателят обръща внимание на направеното от независими одитори потвърждение, че той не е осъществявал съмнителни банкови операции.

94 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

95 Следва да се припомни, че съгласно член 19, параграф 1 от Решение 2011/782, член 25, параграф 1 от Решение 2012/739 и член 28, параграф 1 от Решение 2013/255:

„Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи, притежавани, държани или контролирани от лица, отговорни за жестоките репресии срещу цивилното население в Сирия, както и от лица и образувания, които получават ползи от режима или го подкрепят, и от свързани с тях лица и образувания, изброени в приложения I и II“.

96 Член 15, параграф 1 от Регламент № 36/2012 препраща към припомнената в точка 95 по-горе разпоредба относно списъка с лицата, за които се отнасят съдържащите се в този регламент ограничителни мерки.

97 В случая трябва да се приеме, че жалбоподателят е засегнат от насочените срещу Сирия ограничителни мерки, поради това че е дъщерно дружество на CBS и в това си качество може да участва във финансирането на сирийския режим.

98 По този начин Съветът явно счита, че жалбоподателят е от лицата, които са „свързани“ с подкрепящи сирийския режим лица — в случая със CBS — по смисъла на припомнената в точка 95 по-горе разпоредба.

99 Това становище на Съвета следва да се приеме.

100 В действителност безспорните обстоятелства, че от една страна, 84,2 % от капитала на жалбоподателя се притежава от CBS и от друга страна, че тази банка, която е собственост на сирийската държава, поддържа режима в страната, очевидно установяват наличието на свързаност с подкрепящи режима лица по смисъла на посочената разпоредба.

101 В това отношение трябва да се посочи, че когато финансовите средства на образувание, за което е прието, че подкрепя сирийският режим — каквото е CBS — са замразени, съществува значителна опасност то да упражни натиск върху образуванията, които притежава, контролира или които му принадлежат, за да заобиколи последиците от насочените към него мерки. Поради това замразяването на финансовите средства на тези образувания, възложено на Съвета от припомнената в точка 95 по-горе разпоредба и от направеното в член 15, параграф 1 от Регламент № 36/2012 препращане към нея, е необходимо и подходящо за осигуряване на ефективността на приетите мерки и за гарантиране, че те няма да бъдат заобиколени (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 13 март 2012 г. по дело Melli Bank/Съвет, C-380/09 P, наричано по-нататък „Решение по дело Melli Bank на Съда“, точки 39 и 58).

102 От съдебната практика следва, че когато юридическо лице е 100 % собственост на друго лице, спрямо което несъмнено трябва да се приложат ограничителните мерки, тези мерки трябва да се приложат и към съответното юридическо лице единствено въз основа на тяхната свързаност на капитала, ако актовете, с които ограничителните мерки са въведени, предвиждат те да бъдат прилагани и спрямо юридическите лица, които са притежавани или контролирани от вече предвидените за санкциониране лица (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Melli Bank на Съда, точка 101 по-горе, точка 79 и Решение на Общия съд от 20 февруари 2013 г. по дело Melli Bank/Съвет, T-492/10, наричано по-нататък „Решение по дело Melli Bank на Общия съд“, точка 56).

103 Този извод не се поставя под съмнение от Решение по дело Tay Za/Съвет, точка 72 по-горе, на което се позовава жалбоподателят. Всъщност, макар Съдът да е приел в точка 66 от това решение, че ограничителни мерки не могат да се прилагат спрямо физически лица единствено поради семейната им връзка със свързани с ръководителите на съответната трета страна лица, по отношение на които тези мерки са били приети, това решение не може да се тълкува в смисъл, че критерият за свързаност на капитала, установен в Решение по дело Melli Bank на Съда, точка 101 по-горе, е бил обезсилен.

104 В настоящия случай е безспорно, че CBS притежава 84,2 %, а не 100 % от капитала на жалбоподателя, какъвто е бил случаят по делата, посочени в точка 102 по-горе.

105 Вярно е също така, както жалбоподателят отбеляза в съдебното заседание, че съгласно Решение на Общия съд от 6 септември 2013 г. по дело Persia International Bank/Съвет (T-493/10, точка 119) притежанието на 60 % от капитала на Persia International Bank plc от Bank Mellat, спрямо която вече е било предвидено да се приложат ограничителни мерки, не обосновава само по себе си въвеждането и запазването на ограничителни мерки и спрямо Persia International Bank.

106 Въпреки това следва да се напомни посоченото в Решение по дело Persia International Bank/Съвет, точка 105 по-горе, в което Общият съд приема, че макар Bank Mellat да е имала мнозинство в общото събрание на Persia International Bank, поради споразумение между акционерите на последната Bank Mellat не е можела да назначи мнозинството от директорите с изпълнителни функции на Persia International Bank. Поради това Общият съд приема, че не е била налице опасността, описана в точка 101 по-горе (вж. в този смисъл Решение по дело Persia International Bank/Съвет, точка 105 по-горе, точки 106—113).

107 В това отношение трябва да се приеме, че за разлика от случая, по който е произнесено Решение по дело Persia International Bank/Съвет, точка 105 по-горе, жалбоподателят не е представил никакво доказателство, от което да става ясно, че голямото мнозинство, с което е разполагала CBS в рамките на неговото общо събрание, не е било достатъчно, за да ѝ позволи да назначава членовете на управителния съвет.

108 Във връзка с това първо следва да се посочи, че собствеността на 84,2 % от капитала дава възможност на CBS да контролира общото събрание на жалбоподателя.

109 Всъщност трябва да се приеме, че съгласно член 54 от устава на SLBC всеки акционер има брой гласове в общото събрание, който е равен на притежаваните от него акции. Следователно с 84,2 % от капитала CBS разполага с достатъчно акции, за да постигне кворум и мнозинство, което съгласно членове 57, 58, 63, 64, 69 и 70 от устава на SLBC се изисква за трите форми на общото събрание — учредително, редовно и извънредно.

110 Второ, що се отнася до правомощията на общото събрание, достатъчно е да се посочи, че редовното общо събрание определя дивидентите за разпределяне в съответствие с член 65, буква c) от устава на SLBC. По този начин, както подчертава Съветът, обстоятелството, че от 2005 г. жалбоподателят не е разпределял дивиденти на CBS, не пречи на последната, предвид широкото мнозинство, с което разполага в общото събрание, да приеме занапред друго решение по този въпрос.

111 Трето, трябва да се посочи, че макар съгласно член 30 от устава на SLBC управлението на жалбоподателя да се осъществява от управителния съвет, то съгласно същата разпоредба общото събрание избира неговите членове. Действително управителният съвет има широки правомощия, но в съответствие с член 36 от устава на SLBC те все пак се упражняват в изпълнение на решенията на общото събрание.

112 Четвърто, трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че Съветът трябвало да вземе предвид вписаното в член 144, втора алинея от Търговския кодекс на Ливан задължение мнозинството от членовете на управителния съвет на всяко ливанско акционерно дружество да имат поначало гражданството на тази държава.

113 Всъщност трябва да се обърне внимание, че ливанското гражданство на мнозинството от членовете на управителния съвет на жалбоподателя не позволява да се изключи възможността за вземане на решения от този съвет за прехвърляне на финансови средства в полза на сирийския режим в изпълнение на решенията на контролираното от CBS общо събрание.

114 Изложените по-горе съображения позволяват да се приеме, че жалбоподателят е свързано със CBS юридическо лице, поради което посочената в точка 101 по-горе опасност в дадения случай съществува, за разлика от обстоятелствата, във връзка с които е постановено Решение по дело Persia International Bank/Съвет, точка 105 по-горе. Следователно Съветът е трябвало да приложи по отношение на жалбоподателя предприетите спрямо Сирия ограничителни мерки в съответствие с припомнената в точка 95 по-горе разпоредба.

115 След като е изпълнено условието жалбоподателят да бъде лице, „свързано“ с подкрепящо сирийския режим лице, не е необходимо да се прави допълнителна проверка (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Melli Bank на Съда, точка 101 по-горе, точки 78 и 79), доколкото представените от жалбоподателя доказателства не могат да поставят под съмнение свързаността на капитала, на която се основава Съветът.

116 Във връзка с това следва да се посочи, че тази свързаност не се поставя под съмнение и от обстоятелството, че дейностите на жалбоподателя се контролират от Banque du Liban.

117 Действително, трябва да се отбележи най-напред, видно по-конкретно от писмото на управителя, че както над всяка друга банка, осъществяваща дейност в Ливан, Banque du Liban осъществява надзор и над жалбоподателя в съответствие с действащите в страната законови и подзаконови норми, и по-специално тези, които се отнасят до борбата с изпирането на пари и финансирането на тероризъм. В своето писмо управителят уточнява още, че за засилване на тази борба и за осигуряване на спазването на наложените от компетентните международни органи ограничения при жалбоподателя е бил назначен постоянен контрольор.

118 По-нататък в писмото на управителя се уточнява, че Banque du Liban е издала окръжно писмо, съгласно което банките, осъществяващи дейност в страната, трябва да се запознаят със законовите и подзаконовите норми, засягащи техните контрагенти в чужбина, и да осъществяват дейност с тях в съответствие по-конкретно със санкциите и ограниченията, приети от компетентните органи в държавите на тези контрагенти. Освен това Banque du Liban е закрила сметките в чуждестранна валута, които жалбоподателят е имал при нея.

119 Контролната дейност обаче на Banque du Liban и приетите от нея мерки се отнасят до финансовите средства, с които жалбоподателят разполага в Ливан. От друга страна, приетите от Съвета мерки се отнасят само до финансовите средства, с които жалбоподателят разполага или би могъл да разполага в Съюза, както и до операциите, които той би искал да осъществи с тези средства.

120 Поради това следва да се приеме, че целите на предприетите от Banque du Liban мерки не съвпадат или при всички положения не съвпадат напълно с целите на приетите от Съвета спрямо Сирия ограничителни мерки.

121 Освен това преди всичко жалбоподателят не може да оспорва доколко е подходящо вписването на името му и неговото запазване в списъка с лицата, към които се прилагат приетите от Съвета ограничителни мерки спрямо Сирия, с довода че осъществяваните от него дейности, включително които са свързани със Съюза, са под надзора на националния орган на трета държава. Всъщност в подобен случай Съветът не би имал вече никакъв контрол върху ефикасността на този надзор, което би осуетило постигането на целите на посочените мерки.

122 Следва да се подчертае, че това обстоятелство е елемент, който също позволява да се направи разграничение между положението на жалбоподателя от случая, във връзка с който е постановено Решение по дело Persia International Bank/Съвет, точка 105 по-горе. Всъщност, макар наистина в член 117 от това решение Общият съд да подчертава контролиращата роля на Financial Services Authority (административен орган за надзор на финансовите услуги в Обединеното кралство), която ограничава възможното влияние в разглежданата банка на мажоритарния акционер, в него се разглежда орган на държава членка, задължена да спазва актовете на Съвета, а не на трета държава, какъвто е настоящият случай.

123 Накрая, доколкото Съветът е действал в съответствие със съдебната практика, неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че вписването на името му и неговото запазване в списъците с лицата, към които се прилагат приетите от Съвета ограничителни мерки спрямо Сирия, поради идентичността на неговия мажоритарен акционер, противоречат на основните принципи на

правото, съгласно които трябва да се санкционира само образуването, което носи отговорност за наказуемите деяния. В действителност конкретното вписване и запазване в списъците от страна на Съвета не е свързано със самостоятелното поведение на жалбоподателя в противоречие с изискванията на актовете, които въвеждат ограничителни мерки спрямо Сирия, а със състава на неговите акционери и поради това — с тясната му обвързаност с неговото дружество майка (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Melli Bank на Съда, точка 101 по-горе, точка 81), чиято принадлежност към сирийската държава не се оспорва (вж. точки 1 и 100 по-горе).

124 Предвид изложените по-горе съображения, настоящите правни основания следва да се отхвърлят.

По правните основания, изведени от нарушаване на правото на защита, на правото на справедлив процес и на ефективна съдебна защита

125 Жалбоподателят твърди, че въпреки множеството негови искания Съветът изобщо не го е уведомил за конкретните и индивидуализирани обстоятелства, на които основава включването на неговото име и запазването му в списъците с лицата, спрямо които се прилагат приетите срещу Сирия ограничителни мерки. Освен това жалбоподателят подчертава, че към момента на подаването на жалбата, по която е образувано дело T-174/12, Съветът все още не бил отговорил на неговите искания от 15 февруари и 4 април 2012 г. (вж. точка 14 по-горе).

126 Също така Съветът изобщо не обяснил въз основа на какви обстоятелства е запазил името на жалбоподателя в посочените списъци, въпреки доказателствата, които последният твърди, че е представил за погрешната преценка на Съвета, настоявайки на невъзможността само въз основа на статута му на дъщерно дружество на CBS да бъде доказано, че е финансирал сирийския режим.

127 Освен това жалбоподателят се оплаква от обстоятелството, че Съветът не е уважил исканията му да бъде изслушан в отделно заседание. Не била относима и съдебната практика, на която Съветът се позовал, за да твърди, че лицата, спрямо които се прилагат ограничителни мерки, не разполагат с право на изслушване.

128 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

129 Следва да се припомни, че основното право на спазване на правото на защита в хода на производство, което предшества приемането на ограничителна мярка, е изрично предвидено в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права, която съгласно член 6, параграф 1 ДЕС има същата правна сила като Договорите (вж. в този смисъл Решение на Съда от 21 декември 2011 по дело Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Сборник, стр. I-13427, точка 66).

130 Следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика принципът на ефективна съдебна защита представлява общ принцип на правото на Съюза, който произтича от общите конституционни традиции на държавите членки, закрепен е в членове 6 и 13 от Конвенцията за защита на правата на човека и на основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., като този принцип е потвърден и с член 47 от Хартата на основните права (Решение на Съда от 13 март 2007 по дело Unibet, C-432/05, Сборник, стр. I-2271, точка 37 и Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, наричано по-нататък „Решение по дело Kadi", точка 335).

131 Нещо повече, съгласно постоянната съдебна практика ефективността на съдебния контрол, който трябва по-специално да се отнася до законосъобразността на мотивите, на които се основава орган на Съюза, за да включи името на физическо лице или образувание в списъците с адресатите на приетите от този орган ограничителни мерки, предполага, че органът е длъжен, в рамките на възможното, да уведоми съответното лице или образувание за тези мотиви в момента на вземането на решение за включването му или най-малкото във възможно най-кратки срокове след това, за да позволи на адресатите да упражнят своевременно правото си на жалба (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi, точка 130 по-горе, точка 336).

132 Всъщност спазването на това задължение за уведомяване на посочените съображения е необходимо, както за да позволи на адресатите на ограничителните мерки да защитят правата си при възможно най-добрите условия и да решат, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезират съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 октомври 1987 г. по дело Heylens и др., 222/86, Recueil, стр. 4097, точка 15), така и за да предостави на този съд пълна възможност за упражняване на контрол за законосъобразността на разглеждания акт на Съюза, което е негово задължение по силата на Договора (Решение по дело Kadi, точка 130 по-горе, точка 337).

133 Съгласно установените обаче от тази съдебна практика изисквания член 21, параграфи 2 и 3 от Решение 2011/782, член 27, параграфи 2 и 3 от Решение 2012/739, член 30, параграфи 2 и 3 от Решение 2013/255 и член 32, параграфи 2 и 3 от Регламент № 36/2012 предвиждат Съветът да уведоми заинтересованото лице за своето решение, заедно с мотивите, за включването му в списъка, пряко, ако е известен неговият адрес, или чрез публикуването на известие, като му даде възможност да представи възражения. Когато са представени възражения или нови съществени доказателства, Съветът прави преглед на решението си и информира за това съответното физическо или юридическо лице, образувание или орган.

134 Член 32, параграф 4 от Регламент № 36/2012 уточнява, че списъците в приложенията към този акт се актуализират на редовни интервали от време и най-малко на всеки дванадесет месеца.

135 В случая жалбоподателят е бил уведомен с писмото от 24 януари 2012 г. за актовете, с които Съветът е решил да впише името му в списъците с лицата, спрямо които се прилагат приетите срещу Сирия ограничителни мерки. Това писмо се позовава на Решение за изпълнение 2012/37 и на Регламент за изпълнение № 55/2012, които са били приложени към него и са съдържали мотивите за включването на жалбоподателя в тези списъци.

136 Обстоятелството, че това съобщение е направено след първото включване на жалбоподателя в списъка с лицата, засегнати от разглежданите ограничителни мерки, не би могло да се разглежда само по себе си като нарушение на правото на защита.

137 Във връзка с това следва да се напомни, че съгласно съдебната практика зачитането на правото на защита, и в частност на правото на изслушване, когато става въпрос за ограничителни мерки, не изисква органите на Съюза да уведомяват даденото лице или образувание преди неговото първоначално включване в списъка за налагане на ограничителните мерки за мотивите за това включване (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi, точка 130 по-горе, точка 338).

138 Подобно предварително уведомяване всъщност би могло да застраши ефикасността на мерките за замразяване на средства и икономически ресурси, наложени от тези органи (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi, точка 130 по-горе, точка 339).

139 За да постигнат своите цели, тези мерки по самото си естество трябва да бъдат изненадващи и да се прилагат незабавно (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi, точка 130 по-горе, точка 340).

140 По този начин Съветът не е бил длъжен да изслуша жалбоподателя преди първоначално да го включи в списъка с лицата, спрямо които се прилагат приетите срещу Сирия ограничителни мерки, тъй като за спазването на правото на защита на жалбоподателя е била достатъчна предоставената му възможност да се обърне към Съвета, след като е получил писмото от 24 януари 2012 г.

141 Всъщност, след като узнава за включването на името му, както това е посочено в приложените към писмото от 24 януари 2012 г. актове, жалбоподателят взема решение да сезира Съвета с искане за достъп до доказателствата за неговата подкрепа на сирийския режим. В очакване на отговор от Съвета жалбоподателят подава жалбата, по която е образувано дело T-174/12.

142 Съветът изпраща отговор на това искане едва след подаването на тази жалба, а именно на 3 юли 2012 г.

143 Във връзка с това обаче следва да се посочи, че съдържанието на връчените на 3 юли 2012 г. документи съвпада по същество с мотивите, за които жалбоподателят вече е знаел от писмото от 24 януари 2012 г. и от приложените към него актове, които са Решение за изпълнение 2012/37 и Регламент за изпълнение № 55/2012. В действителност, подобно на тези актове, разглежданият документ посочва, че жалбоподателят е дъщерно дружество на CBS.

144 От слабо значение е обстоятелството, че разглежданият документ съдържа допълнителни мотиви, тъй като, първо, жалбоподателят очевидно е познавал идентичността на своя основен акционер, второ, видно от анализа на правните основания, изведени от допуснатата явна грешка в преценката относно участието на жалбоподателя във финансирането на сирийския режим, самият факт, че жалбоподателят е на 84,2 % дъщерно дружество на CBS, позволява да се обоснове предприемането спрямо него на ограничителни мерки и трето, жалбоподателят е бил незабавно уведомен за това, че тези ограничителни мерки се дължат именно на статута му на дъщерно дружество на CBS.

145 От друга страна, важно е, че жалбоподателят, още от момента на включването му в списъка с лицата, спрямо които се прилагат приетите срещу Сирия ограничителни мерки, е могъл да упражни правото си на защита и правото си на ефективна съдебна защита, като изложи пред Съвета и пред Общия съд основанията, поради които счита, че неговият статут на дъщерно дружество на CBS не оправдава включването му в списъка.

146 При всички положения, дори да се предположи, че Съветът е трябвало да предостави на жалбоподателя връчените му на 3 юли 2012 г. документи, преди той да подаде по съдебен ред жалбата срещу оспорените в рамките на дело T-174/12 актове, следва да се посочи, че щеше да става дума за нередност без последици, тъй като при нейното отсъствие жалбоподателят нямаше да може по-добре да осигури своята защита (вж. по аналогия Решение на Съда от 16 февруари 2012 г. по дело Съвет/Interpipe Niko Tube и Interpipe NTRP, C-191/09 P и C-200/09 P, точка 78 и Решение на Общия съд от 9 септември 2011 г. по дело Alliance One International/Комисия, T-25/06, Сборник, стр. II-5741, точка 183).

147 Що се отнася до оплакването, че Съветът не предоставил на жалбоподателя възможност да бъде изслушан, следва да се отбележи, че нито разглежданата правна уредба, нито общият принцип за зачитане на правото на защита предоставят на заинтересованите лица правото на такова изслушване (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 23 октомври 2008 г. по дело People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-256/07, Сборник, стр. II-3019, точка 93 и Решение на Общия съд от 6 септември 2013 г. по дело Europäisch-Iranische Handelsbank/Съвет, T-434/11, точка 64).

148 Относно зачитането на правото на защита на жалбоподателя, при приемането на Решение 2012/739, на Регламент за изпълнение № 1117/2012, на Регламент за изпълнение № 363/2013, на Решение 2013/109 и на Решение 2013/255, които са последващи актове, запазващи неговото име в списъците с лицата, по отношение на които са наложени ограничителни мерки, трябва да се приеме, че доводът за ефекта на изненада на посочените мерки не може поначало да бъде изтъкнат валидно (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, точка 129 по-горе, точка 62).

149 При все това от съдебната практика следва, че правото на лицето да бъде изслушано, преди да се приемат актове, запазващи в сила ограничителни мерки спрямо лица, за които вече се отнасят тези мерки, предполага, че Съветът е възприел нови доказателства, насочени срещу тези лица (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, точка 129 по-горе, точка 63 и Решение по дело Melli Bank на Общия съд, точка 102 по-горе, точка 72).

150 В конкретния случай следва да се посочи, че когато е запазил името на жалбоподателя в списъците с лицата, спрямо които се прилагат приетите срещу Сирия ограничителни мерки, Съветът не е възприел никакво ново доказателство, което да не е било вече съобщено на жалбоподателя след неговото първоначално включване.

151 Във връзка с това следва да се напомни, че в съответствие с посочените в точка 133 по-горе разпоредби жалбоподателят е имал възможност по негова инициатива да бъде изслушан от Съвета, без да бъде формулирана изрична покана преди приемането на всяко следващо решение, ако не са събрани нови доказателства срещу него.

152 Жалбоподателят е използвал тази възможност по-конкретно с писмото, изпратено от него на 14 декември 2012 г. до Съвета, който е дал своя отговор на 6 март 2013 г. (вж. точки 23 и 25 по-горе).

153 Въпреки че този отговор е предоставен след подаването на жалбата срещу Решение 2012/739, трябва да се посочи, че както Регламент за изпълнение № 1117/2012, Регламент за изпълнение № 363/2013 и Решение 2013/255, това Решение 2012/739 не изменя мотивите за налагането на ограничителните мерки спрямо жалбоподателя и не се основава на никакво ново доказателство, а само на свързаността между капитала на CBS и на жалбоподателя, във връзка с която последният вече многократно е могъл да изложи своето становище както пред Съвета, така и пред Общия съд.

154 По същата причина, дори да се предположи, че Съветът е трябвало да изслуша жалбоподателя, преди да приеме споменатите в точка 153 по-горе актове, трябва да се приеме, че съгласно съдебната практика, припомнена в точка 146 по-горе, подобна нередност би останала без последици.

155 Предвид изложените по-горе съображения настоящите правни основания следва да бъдат отхвърлени.

По правните основания, изведени от недостатъци във връзка с приемането на Регламент № 36/2012 и на Регламент за изпълнение № 55/2012

156 Жалбоподателят упреква Съвета, че Регламент № 36/2012, за разлика от Регламент № 442/2011, който той отменя, не съдържа позоваване на изискването за зачитане на основните права на лицата, за които се отнасят предвидените в тези регламенти мерки.

157 По-нататък жалбоподателят твърди, че макар действително съдържанието и целите на Регламент № 36/2012 да обосновават неговото приемане от Съвета на основание член 215 ДФЕС, при все това трябвало да се има предвид обстоятелството, че този регламент повдига въпроси, отнасящи се до основните права, което водело до необходимостта той да бъде приет на основание член 75 ДФЕС. Всъщност член 75 ДФЕС предвиждал актовете да бъдат приемани в съответствие с обикновената законодателна процедура по реда на член 294 ДФЕС, която предоставя на Европейския парламент по-значително участие, отколкото е само информирането, че са приети ограничителни мерки по член 215 ДФЕС.

158 Съветът оспорва тези доводи на жалбоподателя.

159 Първо, по отношение на пропуснатото посочване на основните права, следва да се поясни, че това обстоятелство не засяга законосъобразността на обжалваните актове, освен ако жалбоподателят не докаже, че са били нарушени основните му права. Поради това тази част от разглежданото правно основание е несъстоятелна.

160 Второ, по отношение на въпроса за правното основание на Регламент № 36/2012, в отговор на поставен от Общия съд въпрос в хода на съдебното заседание жалбоподателят призна, че за приемането му Съветът е могъл валидно да се позове на член 215 ДФЕС. Това изявление е отбелязано в протокола от съдебното заседание.

161 Що се отнася до изложеното в репликата на жалбоподателя твърдение, че е „спорно правното основание на засягащите го актове да допуска възможността Съветът да приема актове, които съдържат мерки, особено увреждащи основните права на техните адресати, при това без участието на Парламента“, следва при всички случаи да се припомни, че ако участието на Парламента в законодателния процес представлява израз на равнище на Съюза на основния демократичен принцип, че народите участват в упражняването на властта чрез представително събрание, то разликата между член 75 ДФЕС и член 215 ДФЕС по отношение на участието на Парламента е следствие от решението на авторите на Договора от Лисабон да предоставят по-ограничена роля на Парламента с оглед дейността на Съюза в рамките на общата външна политика и политиката на сигурност (Решение на Съда от 19 юли 2012 г. по дело Парламент/Съвет, C-130/10, точки 81 и 82).

162 Във връзка с това, дори да се предположи, че жалбоподателят има основание да повдига претенция, която по същество се отнася до нарушение на прерогативите на Парламента, следва да се напомни, че съгласно съдебната практика не противоречи на правото на Съюза възможността да се приемат мерки, които оказват пряко въздействие върху основни права на физическите или юридическите лица посредством процедура, изключваща участието на Парламента, когато в съответствие с член 51, параграф 1 от Хартата на основните права задължението за зачитане на основните права се отнася до всички институции, органи и служби на Съюза. Освен това съгласно член 215, параграф 3 ДФЕС актовете, посочени в този член, съдържат необходимите разпоредби в областта на правните гаранции. Следователно акт, какъвто е Регламент № 36/2012, който включва гаранции за зачитането на основните права на засегнатите лица, може да бъде приет на основание член 215, параграф 2 ДФЕС (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Парламент/Съвет, точка 161 по-горе, точки 83 и 84; относно възможността юридическо лице да се позовава на нарушение на основните права вж. Решение по дело Melli Bank на Общия съд, точка 102 по-горе, точка 41).

163 В случая Регламент № 36/2012 съдържа разпоредби, които са необходими за осигуряване на защитата на основните права, след като по-специално в член 32, параграфи 2—4 задължава Съвета да посочи мотиви за включването на всяко физическо или юридическо лице в списъка с лицата, за които се отнасят съдържащите се в този регламент ограничителни мерки, да уведоми тези лица пряко или чрез публикуването на известие за тяхното включване в списъка, като им

даде възможност да представят възражения, да направи преглед на решението си при представянето на нови съществени доказателства или на възражения и да преразглежда списъците през редовни интервали от време, но най-малко на всеки дванадесет месеца.

164 С оглед на изложените по-горе съображения настоящите правни основания следва да бъдат отхвърлени.

По правното основание, изведено от непълния анализ на обстоятелствата по случая

165 Жалбоподателят твърди, че Съветът не е проучил подобаващо обстоятелствата по случая, а само е приел представените от държавите членки предложения, без да провери доколко са основателни и относими данните и доказателствата, които могат да обосноват приемането и запазването на ограничителни мерки спрямо него.

166 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

167 В дадения случай Съветът е включил и впоследствие е запазил името на жалбоподателя в списъците с лицата, спрямо които се прилагат приетите срещу Сирия ограничителни мерки, поради обстоятелството че 84,2 % от неговия капитал се притежава от CBS.

168 Този факт е установен и жалбоподателят не го оспорва. От друга страна, той се опитва да докаже, че въпреки тази свързаност на капитала е запазил своята независимост по отношение на CBS.

169 Както обаче следва от анализа на правните основания, изведени от допусната явна грешка в преценката относно участието на жалбоподателя във финансирането на сирийския режим, Съветът в случая е могъл с основание да използва свързаността на капитала, за да включи и впоследствие да запази името на жалбоподателя в разглежданите списъци.

170 Тъй като Съветът се е позовал на тази свързаност, чието наличие подлежи на установяване, трябва да се заключи, че той е разгледал в достатъчна степен обстоятелствата по случая.

171 Следователно настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

172 От съвкупността на всички изложени по-горе съображения следва, че никое от правните основания на жалбоподателя не е основателно, поради което жалбите трябва да бъдат отхвърлени изцяло, без да е необходимо произнасяне по допустимостта, която се оспорва от Съвета с оглед на исканията на жалбоподателя да се отменят, доколкото е необходимо, „писмата решения на Съвета“ от 24 януари 2012 г. и от 30 ноември 2012 г.

По съдебните разноски

173 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено искане в този смисъл. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Съвета.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

1) Отхвърля жалбите.

2) Осъжда Syrian Lebanese Commercial Bank SAL да заплати съдебните разноски.

Kanninen Berardis Wetter

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 февруари 2014 година.

Подписи